

והגישה את הטיפול הראשוני, שהיה ביכולתה לתת. ברוחמה הוקם זה עתה בית חולים שדה ולשם הועברו הנפגעים. דרומה מחוליקאת, עד דורות ורוחמה, יכולנו גם כעת לנוע בחופשיות.

אחד משני הנעדרים הופיע, בריא ושלם, כעבור שעה. הוא סיפר, שהוא וחברו הסתתרו באחד הבונקרים למעלה במשלט ולא הרגישו בפינוי(?). כשיצאו, המצרים כבר התהלכו שם. חברו החליט להיכנע ורץ בידיים מורמות לקראת החיילים המצרים. הוא החליט לנסות את מזלו, התקפל והתגלגל במדרון הגבעה, עד שבחסות הכרמים ושדות הדורה יכול היה לרוץ לשער המשק. את הבחור שנכנע, כנראה הרגו המצרים במקום. אחיו הבכור נפל שבועות מספר קודם לכן, בדרום. שניהם היו בניה של רבקה גובר (על שמם נקרא מושב כפר-אחים).

המצרים התהלכו להם להנאתם בחוליקאת, יכולנו לראותם טוב מכאן - אך גרוע יותר, הם יכלו לראות אותנו והייתה להם תצפית אש יוצאת מן הכלל. ובאמת, לא לקח זמן רב וההפגזות התחדשו, הפגיעות היו מדויקות יותר והתרכזו בשלב זה בצריפי הפלמ"ח. כל תנועת רכב במשק זכתה מיד בתגובת אש. אך גם עכשיו, ההפגזות לא היו יותר מהטרדה - הפעילות הממשית הייתה צפונה לנו, בנגבה. ראינו את תימרות העשן עולות מעל המקום - במשך ימים רצופים הסתערו המצרים, עם כוחות ניכרים ותוך אבדות כבדות, על נגבה. אך לנגבה היה עורף, שלא כיד-מרדכי: חטיבת גבעתי שלטה על הגבעות הצפוניות וסייעה לנגבה באש ארטילרית. אך בשלב זה לא הצליחו לדחוק את המצרים מגבעה 113 (היום גבעת יואב) ובודאי לא מי עיראק סואידן, בנין המטרה בו המצרים התבצרו. לבסוף המצרים נאלצו להרפות מנגבה, אך סגרו עליה עוד במשך חודשים.

זכינו גם להפצצות מן האוויר ושיאן בפצצה עקרה בת 500 ק"ג, שחפרה בור גדול באדמה הזוגית היבשה. מעבר לכך לא ארע דבר. הגיע חבלן והוציא את הפצצה מחוץ למשק ופיצץ אותה. בקשר שמענו, שהמצרים ניסו לכבוש את בארות יצחק, שברצועת עזה המרכזית. הם הצליחו כבר לחדור למשק ולתפוס מבנים אחדים. אבל הגיעה עזרה לבארות יצחק: כוח מאורגן, שישב בוואדי דורות, הצליח לחלץ את אנשי בארות יצחק ממפלה בטוחה. שמענו בקשר, שהמצרים מודיעים, בשפה גלויה, לפיקוד שלהם, שאינם מסוגלים לקחת את בארות יצחק, מאחר ומחזיקה בה 'בריגדה'. לא הייתה סיבה מדוע המצרים לא ינסו את מזלם אתנו. הידיעות המעודדות מזירות קרב אחרות - כיבוש לוד ורמלה למשל - לא תרמו הרבה לשיפור מצב הרוח.

דובר על הפסקת אש חדשה, שצריכה הייתה להיכנס לתוקף ב-20 לחודש. עד שנדמה האש, באותו בוקר, קשה היה להאמין שאמנם יקרה הדבר אך, כבהפסקת אש הראשונה, בערך בשעה עשר שרר שקט. שקט לא רגיל ליום חול מן המניין. בזמנים כתיקונם בקעו אלינו קולות ורעשים גם ממרחקים ולא רק מהסביבה הקרובה. מאוחר יותר למדנו מה טבעו של שקט זה: המצרים אסרו, באזור שליטתם - כל המגזר הערבי שעוד נשאר על טילו - על הפעלת משאבות הדיזל בפרדסי הסביבה, שהטוק טוק המונוטוני שלהם ליווה אותנו כמוסיקת רקע, במשך כל חודשי הקיץ. המצרים כנראה פחדו, שרעש הדיזלים יסתיר מהם את תנועות האויב. ולנו חסר משהו להשלמת השלווה הפסטורלית החדשה שנחתה עלינו.

החלה ההפוגה השנייה, שבספרי ההיסטוריה צוינה כ"ההפוגה הגדולה". מצב מוזר, שהתפתח למשהו בין מחנה צבאי ומחנה נופש. נכנסנו לשגרה יומית חדשה. לא הייתה לנו תחושת בטחון, שהכל מאחורינו, ודאי שלא - אבל מפעם לפעם התגנב ללב שביב תקווה שאולי, רק אולי, בכל זאת נצא בשן ועין מהעסק הזה. המצרים, אותם ראינו בכל בוקר, מנערים את שמיותיהם שם למעלה בחוליקאת (או גובה 138, בשפת הז'רגון הצבאי), הזכירו לנו, שאנו בעצם נצורים. הידיעות מבחוץ אמרו, שמדינת ישראל הפכה לעובדה קיימת והפסקת האש, הלא מוגבלת, תיתן לנו פסק זמן לפתור את כל הבעיות שטרם עלה בידינו לפתור. כך נמסר ולא פורש - אך כבר בימים הראשונים של ההפוגה הגיעו כמה ארגזים עם רובים צ'כים חדשים והרבה תחמושת, ומקלע בזה בינוני - חיזוק משמעותי. עכשיו לפחות היה לכל אחד רובה תקין. ואפילו שהרתע של הרובה הצ'כי הייתה איומה בהשוואה לרובה האנגלי. קווינו לא להשתמש בו... איך הגיע? באמצעות הגשר האווירי שהוקם, בסגנון ברלין הנצורה, שקשר את תל-אביב עם שדה תעופה ארעי ליד דורות. כמה אמריקאים הפעילו סקיימסטר, ואולי היו שניים? - שהספיקו להעביר, מידי לילה, כמויות לא מבוטלות של מטען.

חלק משגרת הקיץ המוזר הזה הייתה תצפית ודיווח על תנועת המצרים בכביש אשקלון עזה. המצרים הפעילו גם רכבת, אך עיקר התעניינותנו הייתה תנועת הרכב: "קומנדקאר מ-ד' ל-צ' - אוטובוס מ-צ' ל-ד'" דווח למפקדה. אבל אחרי שרובליה שיר, אחד המהדרין, דיווח על תנועת חמור מ-ד' ל-צ', דבר שזיכה אותו בקללה